

Ο ΔΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ

Του ΡΑΟΥΛ ΤΟΧΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΚΥΡΙΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Ναι, είναι σκοτούρα, μα δεν υπάρχει τρόπος να ζήσουμε διαφορετικά. Πρέπει να στείλουμε κάτι για τη γιορτή τους. ΚΥΡΙΑ. Βέβαια.

ΚΥΡΙΟΣ. Έπί τέλους η οικογένεια Μπαλαντάρ μ'ας προσκάλεσε και φάγαμε σπίτι της τρεις φορές.

ΚΥΡΙΑ. Βέβαια, δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. ΚΥΡΙΟΣ. Φυσικά, θά μ'ας πόνερανε για χωριάτες. 'Ας φράγουμε λοιπόν και τους Μπαλαντάρ στη λίστα των δώρων.

ΚΥΡΙΑ. Έστω, αλλά τι μπορούμε να δώσουμε στην Μπαλαντάρ; ΚΥΡΙΟΣ. Χι... Μία βαντάνα!

ΚΥΡΙΑ. 'Ω! μία βαντάνα... Ξεθυρήσω πάς για να πάρης καλή, χρειάζονται τουλάχιστον δέκα πέντε ναπολεόνια!

ΚΥΡΙΟΣ. 'Ω διάβολε!

ΚΥΡΙΑ. Το χάπι είναι μικρό, φαριμάκι, μα θά το καταπιούμε, αυτό είναι... 'Αφού τρεις φορές φάγαμε στο σπίτι τους!

ΚΥΡΙΟΣ. Δεν λέγω το έναντιον, μα όταν σκληρό μου φαίνεται... 'Αν τουλάχιστον τ'α γεμάτα τους ήταν της προκοπής.

ΚΥΡΙΑ. Λί, όσο γ' αυτό... ΚΥΡΙΟΣ. Το τελευταίο μάλιστα γεμάτα ήταν μία άγδια! Διάβολε! σ'άν φάγη κανένας τόσο άσχημα σ' ένα σπῆτι μου φαίνεται π'ώς ένα δώρο τ'ων δέκα ναπολεονίων φ'άνει.

ΚΥΡΙΑ. 'Ω βέβαια... μα τι είδους δώρο; ΚΥΡΙΟΣ. Μία θμορφή ομπρέλλα επί παραδείγματι.

ΚΥΡΙΑ. Μιά ομπρέλλα; Δεν σου φαίνεται π'ώς πάει πολύ; Ναι, δεν λέω, να τους στείλουμε κάτι, μα όχι και να καταξοδευτούμε. Μή ληρομενείς άλλωστε π'ώς το τελευταίο γεμάτα τους ήταν άθλιο...

ΚΥΡΙΟΣ. Τό θυμοδιαι, λεί; ΚΥΡΙΑ. Εκείνο τ'ο β'οδου έφρχε γερά. Και οι Μπαλαντάρ δεν σερβιρίσανε να στείλουν να φέρουν ένα αμάξι, και βράχη το καινούργιο φουστάνι μου.

ΚΥΡΙΟΣ. 'Αλήθεια, τό θυμοδιαι. 'Ετσι μου φαίνεται π'ώς ένας μνοναμάς τ'ων πέντε ναπολεονίων...

ΚΥΡΙΑ. Θά έφθανε και θά περίσσειε!... Νά, ένα σκέπαμο του π'άνου θά τους άξει και με τό παριπάνω.

ΚΥΡΙΟΣ. 'Α, όχι θά αυτό έλειπε. Δεν σκέπτομαι να λουάσω τό π'άνο τ'ων Μπαλαντάρ, άφ' ότου μάλιστα άκουσα και τό παιζιμο τ'ης κόρης τ'ων!...

ΚΥΡΙΑ. Νομίζε κανείς π'ώς παίζοντας γδέρνε τον Μέντελιον!...

ΚΥΡΙΟΣ. Δεν είμαι εγώ πού θά ζοδεύσω έκ'ατόν φράγκα για τήν μαγία του χοριστιού αυτού πού γδέρνε τους μεγαλητέρους μουσικούς του κόσμου. Ποτέ!

'Ο, τι μπορώ να δώσω θ'άνα ένα κοντι κουφέτα πενήντα φράγγων!

ΚΥΡΙΑ. Και πάλι πολλά γιαι! ΚΥΡΙΟΣ. 'Έχεις δίκαιο, γιατί η κυρία Μπαλαντάρ δεν είναι ούτε νέα, ούτε θμορφη.

ΚΥΡΙΑ. 'Εν τούτοις έχει άπαιτήσεις... ΚΥΡΙΟΣ. Μάλιστα! λοιπόν θά της στείλης ένα κοντι σοκολάτσια τ'ων είκοσι φράγγων. Για να μείνη να φερεται όπως πρέπει.

ΚΥΡΙΑ. Και να άπατά και τ'ον άνδρα της... ΚΥΡΙΟΣ. 'Απατά και τ'ον άνδρα της!... Μα τότε ένα έπισκεπτήριο τ'ης φ'άνει και τ'ης περισσούει. Δεν μπορούμε να ένδοαρρ'νομε έμεις τήν καινήθεια της!

ΚΥΡΙΑ. Ναι, έχεις δίκαιο, αλλά θυμήθηκα κάτι... 'Η κυρία Μπαλαντάρ μου έστειλε στή γιορτή μου ένα δακτυλίδι περιφρημο.

ΚΥΡΙΟΣ. 'Αγάπη μου, δεν είναι τό ίδιο πράγμα; έμεις φάγαμε εκεί τρεις φορές... 'Ετρεπε λοιπόν να μ'ας ευχαριστήση για τήν τιμή πού τ'ης ζάγαμε! Γι' αυτό έστειλε τό δακτυλίδι. 'Ενώ έμεις... Τί υποχρεόσαι έχομε απέναντι τους; Καμία. Λοιπόν είπαμε. Θά τους στείλουμε τό έπισκεπτήριά μας. Κι' αυτό τ'ους πέφτει πολύ.

'Αμή!... Raoul, Toché

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΚΑΙ ΦΡΙΑΣΑΤΕ

Είς τās νήσους του Σολομώντος, στην Μελανησιαν, ο άπατόμενος σύζυγος τρώγει τήν άπιστον σύζυγόν του π'ρος τιμόριαν τ'ης!...

'Επίσης οι 'Ινδοί έχουν τās κάτωθι αντίληψεις περι τ'ης συζύγου: - Δεν υπάχει άλλος θεός επί τ'ης γης διά τήν γυναίκα πλην του άνδρός τ'ης!

- 'Αν ο σύζυγος γελά ή σύζυγος πρέπει να γελάση, αν ο σύζυγος κλαίη ή σύζυγος του πρέπει να κλαίση. 'Όταν ο σύζυγος λειπή ή σύζυγος θά νηστεύη, θά κοιμάται κατά γης και δεν θά περιποιείται τ'ον εαυτόν τ'ης!

- 'Όταν ο σύζυγος χτυπά τήν σύζυγόν του, αυτή πρέπει να τού φιλή τ'α χέρια και να τού ζητήση συγγνώμη...διότι τ'ον ηρέθισε!

- 'Αν ή σύζυγος δεν εινε πιστή, ο σύζυγος έχει δικαίωμα να τήν σταυρώση να τήν καθύση ή να τήν κατακομματίση!

Ι. Δ. Κουτσόγλου

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πάρτ' τ'εν ένα χτύπη τ'εν άλλων...

'Ο διάσημος εδθμογράφος Τριστάν Μπερνάρδ είχε πάρει τό τραίνο για να πάη να δη κάποιον φίλο του στο Καέν. Είχε έγκατασταθεί σ' ένα θ'αμάσιο, διαμέρισμα τ'ης πρώτης θέσεως. Εκεί άναψε ένα έλεκτό ποδό κι' άρχισε να καπνίζη μακαρίως.

Απέναντι του καθότανε ένας ηλιχιωμένος κύριος ο όποιος έβηχε. 'Ο κύριος αυτός έσκυψε π'ρος τ'ον Τριστάν Μπερνάρδ, τού έξήγησε ότι εινε άσθματικός και τ'ον παρακάλεσε με όλοιο τους τύπους τ'ης ευγενείας να πάη να καπνίση στο καπνιστήριο.

'Ο Τριστάν Μπερνάρδ δεν έσάλεψε διόλου από τή θέση του κι' έξακολουήσε να τυλίγεται μέσα στους καπνίους τού πούρου του. 'Ο ηλιχιωμένος κύριος φανταζόμενος χωρίς άλλο ότι ο Τριστάν Μπερνάρδ εινε ζουφός, θ'ρωσε τή φωνή του και τού επανέλαβε τήν παράκληση του. 'Αδίκως όμως! 'Ότε φωνή, ότε άφράσιος έκ μέρους τού Τριστάν Μπερνάρδ. Τότε ο άσθματικός έθ'ηωσε και τού ειπε ότι θά παραπονεθί στον άμοδιό ύπάλληλο. 'Ασπ'ώς εκείνη τή στιγμή περνούσε ένας υπάλληλος στον όποιον έκανε τ'α παρατόνα τού.

Εκείνος εστράφη π'ρος τ'ον Μπερνάρδ κι' άρχισε να τ'ον παρατηρή.

Χωρίς να σάλεψη ο Τριστάν Μπερνάρδ, τού απάντησε:

- Ζητήστε πρώτα από αυτόν τ'ον κύριο τό εισιτήριό τού ταξιδεύε πρώτη θέση ενόφ έχει εισιτήριο τρίτης.

'Ο άγνωστος κύριος κοκκίνισε, τ'α έχασε και ο ύπάλληλος τ'ον έβγάλε από τήν πρώτη θέση, ενόφ συγχρόνως ζητούσε συγγνώμη από τ'ον Τριστάν ενειδίη τ'ον ενόχλησε.

'Όταν τό έπεισόδιο έτελειώσε ή διπλανή τού Τριστάν Μπερνάρδ έπιβάτης τ'ον ερώτησε:

- Και π'ώς καταλάβατε ότι ο έπιβάτης εκείνος είχε εισιτήριο τρίτης θέσεως;

- 'Απλούστατα, απάντησε εκείνος μ' άφέλεια, φανότανε στήν τσέπη τού γιλέκου του πού τό είχε, και είδα ότι είχε τό χρώμα τού... δικού μου!

\*\*\*

Μία παρεξηγησις

Πάνε περίπου δεκαπέντε χρόνια όταν ένας σπουδς χωροφύλαξ τού δάσους τ'ης Βουλδοίνης ανέληψθη ένα νεαρότατο κύριο, ο όποιος είχε στη μπουτονιέρα του μια κορδαλίτσα κοκκινή, διάσημο κάποιου μεγάλου παρασώμου.

Φιλόσοπος ο σπουδς τ'ον εληρήσιασε:

- Τι είν' αυτό τό διάσημο; τ'ον ερώτησε.

- Τό διάσημο τ'ης Λεγεώνας τ'ης τιμής; απάντησε ο άγνωστος.

- Είσθε άξιωματικός τ'ης Λεγεώνας τ'ης τιμής;

- Κάτι παραπάνω! - Ταξίαρχος; - Ακόμη παραπάνω;

- Ακόμη; Τότε πρέπει να είσθε μεγαλόσταυρος, απάντησε ο σπουδς πού τ'ον είχαν πιάσει τ'α νείρα του. Μα αυτά δεν περνούν σέ μένα. 'Ακολουθήστε με τό τμήμα.

'Ο νεαρός κύριος χαμογέλασε ευγενικά, έβγαλε από τό πορτοφόλι του μια κομηνή κάρτα και τήν έδωσε στο σπουδ. Κι' ο τελευταίος, καταπληττος είδε ότι είχε συλλάβει τ'ον Μαουουέλ, τό βασιλεία τ'ης Πορτογαλλίας.

'Από τότε κάθε χρόνο ο έκπλοτος Μαουουέλ στέλνει τήν κάρτα του στο σπουδ: Αυτό εινε ή μόνη έκδικήσις του. Κατά τήν φετινή μάλιστα μετάβασι του στη Γαλλία ο Μαουουέλ συνάντησε σ'όν περιπάτου του τ'ον αγαθό σπουδ και τού έσφιξε τό χέρι μ' έγκαρδιότητα.

\*\*\*

Τό στοιχημα τού Δουμά

'Επαίζαν στο θέατρο «Πόρτ - Σαιν - Μαρτέν» τό όποιο διηθ'υνε ο 'Αρέλ, ένα έργο του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός. Αυτό τό έργο εΐταν ο «Δόν Ζουάν ντε Μερένα», έργο θεαματικό πού άπαιτούσε πλούσια κοστούμα και πολυτελή διάκοσμο.

Γιά να καλοπιάση τό Δουμά ο 'Αρέλ προσπαθούσε μ'άν όρα να τ'ον πείση ότι μόνο για τό κοστούμα τ'ων δευτέρων προσώπων έξόδεψε χίλια φράγκα τό καθένα.

Μά συγγραφεις τ'ων «Τρ'ων Σωματοφυλάκων» δεν ήθελε να τ'ον πιστέψη και τού ειπε:

- Στοιχηματίξτε πεντακόσια φράγκα ότι αυτά τ'α κοστούμα δε στοιχίζουν περισσότερο από τριακόσια φράγκα.

- Αγαπητέ μου συγγραφέα, απάντησε ο 'Αρέλ, σ'ας βεβαίω επί λόγφ τιμής.

- Τότε, τού ειπε ο Δουμάς, στοιχηματίξτε τ'α διπλά.

\*\*\*

Κ' ένα δικό μας

'Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας Ν. Λάσκαρης ταξίδευε κάποτε με τό «θηρίο» τ'ην Κρησία. 'Ενώ έβρεχε ραγδαίως και τό τραίνο έστάζε από πάνω. Κι' ο κ. Λάσκαρης ειπε:

- Νά πού μά φορά.. τ'ε ρέχει και τό «θηρίο». Παλιός